

«Tot i la crisi, hi ha gent jove amb moltes ganes de tirar endavant i innovar amb nous projectes»

ENTREVISTA. Una estona abans de la primera funció de "L'alba de la vida", conversem amb l'actriu **Mercè Arà nega** (Buenos Aires, 1957), sobre la seva trajectòria i l'obra. L'actriu catalana és un rostre molt popular a la petita pantalla ("El Cor de la ciutat", "Estació d'enllaç") i al cinema ("Pa Negre"). Però en l'àmbit que s'ha mogut més és el teatre, on s'ha posat a la pell de papers memorables, com Neus Català, i a l'obra "Un Cel de plom".

Miro, lleigeixo i cerco informació sobre vostè. De tot, el que em xoca més és que va néixer a l'Argentina?

Els meus pares van viure una guerra en què, a la meua mare, li van matar el primer marit? I el pare va haver de marxar a l'exili? Però els pares es van conèixer després de tota la història i es van casar que ja tenien 30 anys i jo vaig néixer quan ells ja tenien 40 anys. Acabada la guerra, el pare no podia tornar a Espanya i la segona opció va ser on vaig néixer jo, Argentina.

Però el cap d'uns anys torna a Catalunya?

Sí, torno al cap de deu anys. Quan tot ja havia passat, la situació al país ja era estable i els pares enyoraven la seva terra natal: Catalunya.

Ha treballat tant en cinema, com en ràdio i televisió. Què li agrada més?

Amb teatre; tot i que també m'agrada molt la televisió. Segurament perquè n'he fet molta i segurament és el mitjà que he pogut experimentar més.

L'any 89 es dona a conèixer en la televisió, amb la Trinca. Com recorda aquells anys?

Molt bé. És una gent molt generosa i a mi em van tractar molt bé tant en el tema professional com personal. És cert que aquells anys vam treballar molt, vam fer molts capítols en els quals treballàvem moltes hores? Però deixant la part més professional, La Trinca és una gent molt generosa i que sap i cuida molt bé la gent que treballa per ells.

I, ara, la Mercè que fa uns anys que fa molt teatre, troba a faltar la televisió?

Sempre es troba a faltar, puix que n'he fet durant molts anys. Tot i això, ara ja fa uns anys que tinc molta feina de teatre des de fa dos o tres anys en què acabo una obra i en començo una altra.

Després de tant temps treballant en un mateix mitjà, creu vostè que el teatre ha de tenir una missió social, com ara molta gent diu?

Jo penso que l'ha de tenir, però no sempre i no necessàriament. Quan hi ha una missió social és meravellós, ja que tens una responsabilitat artística i, alhora, social. Tot i que si no té aquest caràcter, penso que si l'entreteniment està ben fet, és molt vàlid.

Fa un temps que la crisi ha afectat la cultura (21% d'IVA, retallades?). Quin futur creu que espera a la cultura del nostre país?

En aquest moment, i sent realistes, ho veig malament. Tot i això, veig també a gent molt jove que s'està trencant les banyes per poder tirar endavant i innovar amb nous projectes -com ara el Microteatre- i la veritat, penso, a títol personal, que aquests joves podran fer moltes coses, tot i

que hauria de millorar la situació molt i cap a millor.

L'ALÈ DE LA VIDA

Torna a Manresa, altre cop, per presentar l'"Alè de la vida"?

Aquest projecte va arribar de les mans de Q-Ars Teatre a través de l'Anna Güell -amb qui comparteixo aquesta funció- i la Mercè Anglès, qui ens va deixar l'estiu passat? Jo era una gran amiga de la Mercè Anglès i, ja havent-hi treball amb Q-Ars Teatre, la companyia tenia al cap una funció entre dues actrius? Amb la mort de la Mercè, l'Anna va quedar molt tocada i, aleshores, Magda Puyo -directora de la funció- va decidir tirar endavant, altre cop, reprendre el projecte i es va posar fil a l'agulla a buscar una obra i així va arribar a les nostres mans l'obra de l'"Alè de la vida".

Com vostè ha dit, l'obra parla de l'home i amant que ambdues han compartit i de com veuen cadascuna d'elles la vida. Creu que parlar del passat ajuda els dos personatges a construir un futur millor?

Sí. Però això s'acaba descobrint al final? És a dir, el passat és passat; s'ha de mirar endavant i totes dues a la seva manera pensen i saben que ens hi ha enganyat o ens hem ben enganyat. Potser jo m'he autoenganyat més i amb ella l'han enganyat, però també s'ha deixat enganyar per dur una vida còmoda?